

Zondag

De Pattaya Mail, op de sportpagina staat een foto van bowlers die meer dan 200 kunnen gooien, en wie staat er o.a. op die foto? Juist ja; Leen Schaap

Vanavond aan het strand, voor het eerst een wit wijntje per glas kunnen bemachtigen, ondergaande zon, blijft toch altijd weer bijzonder en aan de horizon, maar binnen gezichtsafstand voor het eerst een school vliegende vissen kunnen spotten.

Maandag

Leen ochtend naar Jorrit, computer in orde maken, middag bowlen.

Ik ben 's-middags met Lauren naar het strand geweest en in het zwembad een baantje getrokken.

Ronnie kwam ons ophalen om boodschappen te doen en toen zijn we maar in Pattaya blijven eten bij petite cuisine beurre. Klein maar fijn, eindelijk een beetje westers eten. Zelfs zuurkool (met zoete? aardappelen) en gezond fruit na. Thuis meteen ons bed in morgen wordt een lange vermoeiende dag, Jorrit gaat ons rijden naar de grens van Cambodja.

Dinsdag

Een lange rit voor de boeg en lekker kletsen over wat er allemaal “in onze ogen” fout is in Thailand. Maar het advies blijft: ...keep smiling. We zijn naar de grenspost Banpakkad gereden, een nieuw aangelegde weg maar (nu nog) niet geschikt voor grote bussen, ook kleine package tours hebben we niet gezien. De omgeving was groen en bergachtig, zoals Thailand eigenlijk is. Overal palmbomen en rubberplantages.

Als we na ruim 3 uur rijden aan de grenspost met Cambodja komen lijkt alles van een leien dakje te gaan. Jorrit weet de weg en loodst ons van de departure Thailand to the Imbargian Cambodja. De afstand tussen de twee kantoren is een paar honderd meter dus...we huren een brommer en gaan achterop de brommer over het zandpad richting de Cambodjaanse grenspost. Hier geen lange wachtrijen of hongerende kindertjes en bedelaars, niets van dit alles. Daar wordt alleen maar een stempel in je paspoort gezet en.... mag je 1000 baht betalen voor dat visa stempel. Dan mag je naar het volgende loketje en kom je bij de douane van Cambodja. Ook daar wordt er een stempel gezet...dus betalen ...300 baht. Je mag een maand blijven, maar allah daar kwam je niet voor.

Je gaat voor je visum en je krijgt je visum ...dus iedereen blij. We kunnen nu tot 23 april in Thailand blijven. De twee jongens op de brommer waren rustig blijven wachten op ons en brachten ons weer terug naar de grenspost van Thailand. Jeannette ging de paar honderd meter lopen ...maar wel midden op de weg. In Cambodja kun je beter niet van het gebaande pad afwijken (mijnen, zie foto). Het rode kruis doet hier goed werk.

De foto die we aan de grens maakten laat nog eens even heel goed zien dat de oorlog restanten nog steeds niet zijn opgeruimd en dat het iedereen wordt aangeraden om op de gebaande paden te blijven...ook al staat het er alleen maar in het Cambodjaans en denken ze dat die buitenlanders het plaatje alleen wel begrijpen.

Of we het zolang volhouden is nog helemaal niet zeker. We blijven tot half februari hier in ons huis in Ban Amphur en zien dan wel waar we terecht komen. Of misschien wel naar het koude Holland komen. !!